

MAGAZINE

BERAN

ZÁŘÍ 2018

39 Kč

jsem vděčný za každou minutu

Martin HAMRLÍK

K. Freiberga: Ve Zlíně jsem spokojená

TOP10: Dresy zlínské historie

Milí čtenáři,

vítám Vás u druhého čísla magazínu Beran a v nové sezoně 2018/19. Doufám, že nás čeká zajímavá a dramatická sezona s dobrým výsledkem v play-off.

Chtěl bych poděkovat společnosti PSG, která se vrátila do pozice generálního partnera klubu a podepsala víceletou smlouvu, čímž utvrdili svou zcela zásadní pozici ve zlínském hokeji.

Právě zlínský hokej v letošní sezoně slaví 90. let od prvního utkání. Doufáme, že si veškeré aktivity týkající se tohoto výročí užijete a bude pro Vás tahle sezona nezapomenutelným zážitkem.

Martin Hosták
generální manažer

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4 × ročně)

Šéfredaktor

Libor Kožík

Redakce

Karolína Václavková,
Roman Ordelt (Zlínpress)

Grafika a sazba

Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@hokej.zlin.cz

Odborné informace

Pavel Paprskář, Bohumiml Kožela (oba str.
10, 11)

Fotografie

Robin Nevřala (str. 1), Jiří Zaňát (Zlínpress -
str. 3, 6, 7, 8), Michal Eger (str. 5),
archív Kariny Freibergy (str. 14)
Libor Kožík (str. 16), Ivo Dostál (str. 18),
hcamur.ru (str. 19),

Korekce

Veronika Kožíková,
Karolína Václavková

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín

MAGAZINE BERAN

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA

4 Martin Hamrlík

popisuje svůj hráčský příběh, kdy překonal těžkou nemocí. Dokázal se vrátit a pak prožil krásnou kariéru v týmu Zlína, kde se stal legendou.

ELEKTRIZUJÍCÍ MOMENTY

8 Zdeněk Okál

měl ve čtvrtfinále i semifinále štěstí i patřičný důraz, rozhodnul obě serie play off 2013. Ve finále ho štěstí opustilo a nedokončil jedinečný hattrick.

TOP 10

10 Zlínské dresy

vypráví jedinečný příběh našeho klubu, který slaví 90. let. Dresy byly bílé, modré, i zelené, měli na sobě frézy, vlny i nezapomenutelné hvězdičky.

ŽIVOT S HOKEJISTOU

14 Karin Freiberga

podruhé Zlín vyzval ve finále Vsetín, ale již ne v roli favorita, ale dopadlo to stejně. Mladý zlínský tým však ukázal soudružnost a talent.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

16 Jan Václavek

v sezoně 1998/99 se stal Roman Meluzín nejlepším střelcem týmu a zároveň dostal ocenění Nejslušnější hráč sezony. Jak vzpomíná na druhé stříbro?

BERANI VE SVĚTĚ

18 Michal Jordán

studovat a zároveň hrát hokej na profesionální hokej není nic jednoduchého. Více nám o tom poví devatenáctiletý zlínský talent Štěpán Fryšara

SRDCE KABINY

Zlín od Otrokovic pomysleně odděluje pět věží, pod kterými se rozprostírá sídliště Trávníky. Zde trávil MARTIN HAMRLÍK s bratrem Romanem na přelomu 70. a 80. let své dětství. Ze zdejších betonových plátek se dostal až k branám slavné NHL, kde jej zbrzdila nemoc. Přesto prožil úspěšnou kariéru ve žlutomodrých barvách.

Libor Kožík, foto: Michal Eger, Jiří Zaňát

Vymýšleli jsme kde co, samozřejmě sport hrál hlavní roli – fotbal, hokej, tenis a mnoho dalšího. Dětství jsem si užíval plnými doušky. Dřevnice byla kousek nebo jsme jen tak lítali po sídlišti, sem tam jsme něco rozbili, kradli jsme třešně, jahody.

K hokeji mne s bráchou dostal táta, mohlo mi být 7 nebo 8 let – v Praze i Gottwaldově hrál můj strýc Petr Kašák, takže to zůstalo v rodině.

Měli jsme navíc skvělý ročník, pravidelně jsme jezdili na závěrečný turnaj o mistra ČSSR. Naučili jsme se vyhrávat. Tahle éra vyvrcholila ME do 18 let v roce 1990, kdy jsme s lvíčkem na prsou zvedli pohár. Ze Zlína tam byl se mnou ještě brácha, Pavel Maláč, Petr Boháč a Petr Rajnoha.

Na tohle mistrovství velice rád vzpomínám. Vždyť jsem ho vyhrál s bráchou! Bylo to na Slovensku, vysílala to televize a proti nám Forsberg, Näslund nebo Kovaljev, ale to člověk bere až zpětně. Tým hrál skvěle. Na konci turnaje jsem měl dostat cenu pro nejlepšího hráče. Ale proti Švédsku jsem se porval a dostal stopku na poslední zápas. Tak ji dali bráchovi, aby cena zůstala v rodině. Mne mohli dát jen do All stars týmu, tam jsem jim nevěděl.

„Byla to hrůza, ještě před pár dny se smál s námi a teď bojoval o život.“

Celá ta sezona 1989/90 byla šílená, jak na kolo-toči. Přišla revoluce a já začal trénovat s A týmem. Do toho přišel 5. leden 1990.

Pak se v Košicích zranil Luděk Čajka, kapitán, reprezentat. Nikdo jsme tomu nevěřili. Dobré zprávy nepřicházely. Byla to hrůza, vždyť ještě před pár dny se smál v kabině a teď bojoval o život.

V takových chvílích prostě člověk nemůže myslet na hokej, ale hrát se muselo. Chyběl jeden obránce, a tak trenér Novák zvolil mne.

Konečně jsem mohl hrát v dresu s G na hrudi v nejvyšší soutěži! Se stejným dresem hrál Milda Sedlák, Tonda Stavjaňa nebo Mira Kořený, kterým jsme s bráchou v rožku dřív fandili. Ale jak si to má člověk v takové atmosféře užít?

Můj první zápas, hráli jsme s Litvínovem, vlastně jej nikdo ani nechtěl vyhrát. Pro mne to byl velký krok, ale takový start jsem si nepředstavoval.

Už po této sezoně se začalo mluvit, že bych mohl do NHL. Do té NHL, která ještě před rokem byla tak strašně daleko? Do té NHL, o které jsme s bráchou sháněli ústřížky z časopisů a stříkali si značky klubů na trička? Bylo to jako sen.

Další sezona se mi fakt podařila. 21 bodů v 50 utkáních? Na osmnáct let slušný výkon. V prosinci MS do 20 let v Kanadě! Narvané zimáky a totální poblouznění hokejem. Před 15 tisíci fanoušky porážíme Kanadu vedenou Ericem Lindrosem 6:5. Nepředstavitelný zážitek. Hned jsem věděl, že se sem chci vrátit.

O motivaci není nouze, do draftu zbývá jen čtyři měsíce. Zajímavé je, že se mnou v týmu hráli Robert Svoboda, „Čurda“ Jurík i Riša Hrazdira. Jen Rosta Vlach odešel před sezonou. To nevymyslíš, to je prostě Zlín.

Po sezoně přišel draft, těšil jsem se. Letěl jsem do Buffala, kde byl narvaný stadion. Byl to ten slavný draft, kde si Quebec vybral jako jedničku Erica Lindrose. On si nevezal ani jejich dres, protože tam hrát nechtěl. Všichni na to byli zvědaví a já byl u toho.

Měl jsem smůlu na agenta, byla to divoká doba a on chtěl slíznout hlavně bonus. Měl jsem chodit na pohovory s manažery a trenéry, ale ti ani nevěděli, že tam jsem.

Když skončilo první kolo, tak mi řekl: „Běž si na Coca-colu a žvýkačky, budeš draftovaný později.“ Když jsem byl u okýnka, tak z ničeho nic všude volali mé jméno a on přiběhl: „Ty vole, Tebe draftovali vysoko v druhém kole.“

„Tati, Hartford, Hartford, Hartford!“

A kdo? Hartford – Ron Francis, Ulf Samuelsson, Kevin Dineen – s bráchou jsme měli nastříkaná trička s jejich logem a oni mne draftovali!

Běžel jsem nadšený k jejich stolu a oni překvapeně: „Ty jsi tady? Kdybychom to věděli, tak jsme Tě mohli vzít i v prvním kole.“ Hned ze zimáku jsem volal tátovi a jen řval: „Tati, Hartford, Hartford, Hartford.“ Na to nezapomenu.

V té době se ještě nechodilo do kanadské juniorky. Vrátil jsem se tedy do Zlína, na poslední rok před tím velkým hokejem. Začátek se mi vcelku dařil. Bodoval jsem a cítil jsem se skvěle.

Osmé kolo - zase ty prokleté Košice. Vzpomínky na Luďu se na tom zimáku každému vracely. Už v zápase jsem se necítil a při cestě zpět mne dostihly strašné horečky.

Já mám vše v mlze, vím to jen z vyprávění rodičů. 36 hodin bylo absolutně kritických, nikdo nevěděl, co se mnou je. Podle krevních testů jsem byl zdravý, jenže vyměnili vzorky krve. Měl jsem lymfickou boreliózu a zánět mozkových blan.

Zhoršovalo se to, já jen spal a trpěl. Vybavuji si jednu fotku po měsíci, kdy jsem byl úplně zarostlý, jak je to dnes moderní.

Stalo se to v říjnu a já se z nemocnice dostal na reverz až na Štědrý den. Mohl jsem být jen v Praze, tak jsem byl u tety. Strašně mi pomohli rodiče, máma přestala pracovat a známí mi vozili z Německa vitamíny. Obětovali tomu všechno a já si toho opravdu vážím.

Zjistilo se to pozdě a v takovém stadiu jsou běžné obrny a ochmutí těla. Já ale věřil, že se dokážu vrátit zpět.

Dostával jsem se z toho tak 10 let. Svaly to v sobě měly, ale musel jsem se vše znovu naučit. Neměl jsem rovnováhu, neuměl jsem bruslit ani chodit. Doktoři říkali, že jsem se uzdravil jen díky fyzické kondici, bez ní bych skončil daleko hůř.

Díky tomu jsem vděčný za každou vteřinu na ledě. Podle všech předpokladů jsem neměl vůbec sportovat a já měl krásnou kariéru. Rád vzpomínám i na to, že Hartford na mne nezapomněl, posílali mi balíky, týmové oblečení apod.

Když jsem byl na rehabilitaci v Darkově, tak mi poslali letenky a já jsem mohl letět do Ameriky. Zde jsem se znovu učil bruslit, po tréninku jsem si mohl zabruslit s hráči NHL a cítil jsem, že se do toho mohu zase dostat. I tak mi ale nemoc sebrala půlku schopností, co jsem měl předtím.

Přišel další draft a nyní tam jel s plnou parádou brácha - o něm už věděli všichni. Čekalo se, že bude jednička nebo dvojka a vyšlo to - brácha se stal jedničkou draftu! Mats Sundin, Owen Nolan, Eric Lindros a nyní Roman. Bylo to neskutečně emotivní. Byl jsem rád, že jsem u toho byl.

Můj návrat na led byl těžký. Nejdřív jsem šel na farmu do Springfieldu, mé tělo však potřebovalo tři roky tréninku, já měl jen pár měsíců. Nestíhal jsem, oni to viděli, a tak mne poslali do juniorky. Tam jsem taky létal jak papír a byl jsem ztracený.

Měl jsem se věnovat jen tréninku, začít úplně od začátku. Ale v té době to fungovalo jinak. Dnes má každý svého kondičního trenéra a fyzioterapeuta.

Já si hodil na záda batůžek, z něj vytáhl sluchátka walkmanu a jezdil jsem na kole. K tomu jsem hrál ještě tenis. Kdybych měl svého trenéra, tak bych se naplno vrátil určitě dřív.

V Americe jsem vydržel pět let, NHL byla ovšem daleko. Věděl jsem, že na to už nemám. Ale život v Americe se mi strašně líbil a chtěl jsem tam zůstat co nejdéle.

V roce 1995 jsem potkal Markétu. Dva roky za

mnou vydržela lézat do Ameriky, obdivuji ji za to. Bez ní bych možná neuspěl, byl jsem vždy spokojený doma a mohl se soustředit jen na hokej. O čtyři roky později jsme se vzali a brzy budeme slavit 20. výročí. Je to skvělá žena a já si jí vážím.

Těch pět let v Americe jsem si skutečně užil. Když jsem v roce 1997 odlétal po sezoně z Orlanda, myslel jsem si, že se vrátím.

„Sparta, Třinec a Vsetín měli neskutečně našlapané týmy se zlatými olympioniky. A nám se podařilo získat stříbro! Bomba!“

Ale do Zlína se vracel Eda Novák, na něho velice rád vzpomínám. Když jsem začínal, tak mi dal příležitost, vlastně vymyslel i přezdívku „Larry“. Nedařilo mu moc práce mne přemluvit. První sezona se nám nepodařila a on v jejím průběhu odešel, ale já zůstal. Krásných 16 let v žlutomodrém.

V další sezoně nás každý podceňoval. Sparta, Třinec a Vsetín měli neskutečně našlapané týmy se zlatými olympioniky. A nám se podařilo získat stříbro. Porazil nás až Vsetín, ten měl dft. reprezentační mužstvo: Dopita, Patera, Procházka v nejlepších letech. Obecně zápasy se Vsetínem byly v té době úžasné - narvané zimáky, všichni to rozebírali týden dopředu, znali jsme se. Byly to skvělé derby, to se dnes s ničím nedá srovnat.

I ten hokej byl tenkrát jiný. Jen nevím, zda ten hokej zrychloval nebo já zpomaloval. Ale v té době to byla taková džungle, hráč mohl za borcem viset a rozhodčí ukazoval, ať ten první bruslí rychleji.

Pak přišel Ernest Bokroš a vše bylo jinak. Báli

jse se ho. Byl na tu dobu strašně novátorský. Měl hrozně vychytený „trap“, dokázali jsme vyčkávat a ve správný okamžik udeřit a vyhrát o jeden gól. Díky tomu jsme byli psychicky hrozně silní. Vše se tam sešlo.

„Obrovská euforie, vždyť jsme vyhráli pro náš Zlín mistrovský titul – poprvé v historii!“

Mužstvo bylo dobře poskládané a on ho dokázal doplnit. Zároveň jsme měli hodně štěstí v sérii s Třincem, kdy jsme díky Jardovi Balaštkovi otočili čtvrtý zápas. Pak přišlo finále se Slávií. Obrovská euforie, vždyť jsme vyhráli pro náš Zlín mistrovský titul – poprvé v historii!

Po sezoně mi volal Sláva Lener, zda nechci jet na Mistrovství světa, které se konalo v Praze. Chtěl jsem, ale nešlo to. Kolena byla po sezoně zničená.

Další sezona byla také skvělá, přišel Čája (Čajánek) se Špenátem (Erat), na play-off Radek Bonk a hlavně jsem celou sezonu hrál s bráchou. Cítili jsme se, jako kdybychom hráli NHL.

V únoru jsme letěli do Petrohradu, kde se hrál Super Six. Díky výluce NHL to byl jedinečný turnaj - spousta skvělých soupeřů a celý ten turnaj byl zvláštní. Bylo to takové malé Mistrovství Evropy klubů, líbilo se mi to více než současná Liga mistrů. To byla nejlepší sezona, co si pamatuji, škoda toho závěru.

V semifinále jsme otočili serií proti Vítkovicím, ale Pardubice s Hejdukem a Hemským byly nad naše

síly. Mrzí mne to, mohli jsme s bráchou vyhrát ten titul společně. Věděli jsme, že se podobná šance už nemusí naskytnout.

Dva roky jsem věděl, že v sezoně 2012/13 skončím. Bylo to pro mne čím dál horší psychicky i fyzicky. Unavovalo mne cestování i samotná příprava.

Závěr této sezony byl stejně hektický jako celá moje kariéra. Nikdo nepočítal, že s tak mladým týmem můžeme jít tak daleko. Byl jsem už unavený a ze srandy jsem doma říkal: „Sakra, my asi fakt budeme hrát finále a já už chci, aby byl konec.“

Po pátém utkání jsem odjížděl do Plzně s tím, že už se na zlínský zimák jako hráč nevrátím, ale zvládli jsme vyrovnat.

Domácí sedmé finále byla jen třešnička na dortu - nekonečný zápas. Už na rozbruslení jsem si uvědomoval, že je to dnes naposledy. Pak se blížil konec, my prohrávali a já byl na střídačce. „Takže už nikdy nevyjedu na led jako hráč?“

Filda Čech však neskutečnou strelou vyrovnal deset vteřin před koncem. Neuvěřitelná euforie celého stadionu. A můj konec se ještě o chvilku odložil.

Ve druhém prodloužení ale branku vstřelil plzeňský Martin Straka - můj spolubydlicí z památného ME na Slovensku. Přál jsem mu to, byl to pro něj a jeho Plzeň první titul.

Moje hráčská kariéra skončila. Jsem za ni vděčný a nic bych neměnil. Tím začal jiný příběh.

Okálův nedokončený hattrick

Série play-off 2012/13 rozhodoval jediný muž - ZDENĚK OKÁL. Vítěznou branku vstřelil Vítkovicím i Třinci a krůček byl i od skalpu Plzně.

Libor Kožík, foto: Jiří Zaňát

Zlín coby vítěz Prezidentského poháru vstupoval do série proti Vítkovicím jako favorit. Naplnil očekávání a určoval tempo úvodních zápasů. Největším soupeřem si byli sami hráči, když ztráceli již vyhrané utkání. Po pěti zápasech bylo skóre 3:2 pro žlutomodré a série se stěhovala do Ostravy.

Šestý zápas byl velmi nervózní, dvě třetiny se fanoušci branky nedočkali. Až 8 minut před koncem třetiny získal ve středním pásmu puk Zdeněk Okál a sám v obklopení tří hráčů vystřelil na brankáře Šindeláře. Ten puk neudržel a klouzající kotouč odpálil Ondřej Roman. Jenže nebylo jasné, zda to stihl včas.

Rozhodčí Minář se radil s video-

rozhodčím více než čtyři minuty, než se našel průkazný záběr toho, že puk o cca 2 cm přešel brankovou čáru. K velké radosti početného zlínského kotle byla branka uznána.

Vítkovickým nezbyvalo nic jiného než se vrhnout do útoku, který ale narážel na výtečného Kubu Sedláčka. Ten skvěle ubránil i poslední nebezpečnou střelu 3 vteřiny před koncem utkání. Zlínský klub tak mohl po osmi letech slavit postup do semifinále, kde se hráči střetli s Oceláři z Třince.

Herně již byla série daleko více vyrovnaná, rozhodovaly maličkosti a pevné nervy. Těmi byl naštěstí vybaven brankář Sedláček a ve dvou zápasech bravurně vy-

chytil nájezdy. I v téhle sérii se na sever odjíždělo za stavu 3:2 pro Zlín.

V tomto utkání J. Balašík zvýšil 12 minut před koncem na 1:3, o minutu později šel na vhazování Čajánek. Puk ale zůstal pod jeho nohama a vytáhl jej Okál, který pohotově vystřelil. Jeho střelu vrazil před sebe Hamerlík. K němu se však opět probjoval Okál a napodruhé již zamířil přesně – do levého horního rohu. 1:4 pro Zlín. Třinec zahájil stíhací jízdu, ale po snížení stavu na 3:4 již nedokázal vyrovnat. Branka Okála byla tedy vítězná. K završení zvláštního hattricku mu chybělo jen pár centimetrů a klid na holi, když v prodloužení sedmého finále minul plzeňskou branku.

Komentář Okála k brance s Vítkovicemi

Puk se postavil na štorc, plácl jsem do toho a zkrátka to vyšlo. Kluci na střídačce říkali, že puk asi skončil před brankovou čárou. Moc nadějí mi nedávali a já si nebyl jistý. Po verdiktu rozhodčích jsem málem skočil na mantinel. Nakonec tam byla obrovská euforie.

Komentář Okála k brance s Třincem

U této branky odvedl výbornou práci Čája. Já jsem díky tomu měl hodně prostoru a mohl jsem

dvakrát vystřelit. Zároveň byla náhoda, že se ke mně puk dostal. Většinou po první střele skončí ve výstroji nebo v rohu.

Komentář Okála k šanci proti Plzni

Dostal se ke mně odražený puk od střely Holase, který se podivně vrtěl. Ale byl jsem v koncovce trochu zbrklý. Měl jsem tam dost času a mohl jsem to vyřešit jinak. Ale o rok později jsme ten titul vyhráli, takže to tak asi mělo být.

Z českých chovů pro české fanoušky

DEJ SI KLASIKU

VYZKOUŠEJ NOVINKU

Novinka na e-shopu www.hame-eshop.cz

PŘÍBĚH ŽLUTÉHO DRESU

Dnes je žlutý dres pevně spjat se zlínským hokejem, ale nebylo tomu tak vždy. Vývoj dresu je poměrně zajímavým aspektem hokeje ve Zlíně. Do roku 1958 zde nebyl jeden dominantní klub, tak jako v jiných velkých městech, ale tehdejší Hanáckou divizi hrál větší počet klubů sídlících ve Zlíně. A právě od roku 1958 je zlínský hokej žlutomodrý. Podívejte se na vývoj, který vede až k dnešnímu dresu. Vybrali jsme 40 nejzajímavějších dresů, ve kterých zlínské nebo gottwaldovské hokejisty hráli své zápasy.

30. léta

Dresy SK Prstné, předchůdce Spartaku Gottwaldov, jsou atypické svou barvou - zelená se objevila poprvé a naposledy.

1. pol. 40. let

SK Baťa Zlín ve 40. letech hráli pravděpodobně ve firemní červené. Zvláštností je umístění jména hráče ve znaku na přední straně.

2. pol. 40. let

Hráči SK Baťa Zlín nastupovali i s větší reklamou na hrudi. Není jistá barva dresu, je možná modrá a také červená barva.

1949

Po znárodnění fy Baťa hokejový klub vystupoval se sokolským znakem nad logem n. p. Svit. Barvy jsou sokolské, tedy červenobílé.

1952

V těchto dresech Spartak Gottwaldov nastupoval nejprve beze znaku, ten byl dodán až později. Je možné, že barva dresu byla červená.

50. léta

Celek DSO Jiskra Gottwaldov, vzniklý z SK Baťa, nosil světle modré dresy se žlutou. Spojením se Spartakem zůstaly jejich barvy.

50. léta

Velké černé „S“ na hrudi nebylo symbolem jen Sparty Praha, ale také TJ ZPS Spartak v polovině 50. let. Poslední červený dres.

1958 - 1959

Zlínský hokej se sjednotil pod TJ Gottwaldov. Tento dres byl vytvořen ve dvou variantách: s černým a červeným „G“.

1959 - 1962

V roce 1960 postoupil místní TJG poprvé do nejvyšší soutěže. Zde nastupoval v dresech se světle modrým lampasem.

1962 - 1964

První hvězdičky našich hokejistů. Pravděpodobně památka na Jiskru Gottwaldov, první dres s výrazným zastoupením černé.

1964 - 1969

Na levé části hrudi byl znak TJG, ale postupem času znak vybledl, až po něm zbyla pouhá šmouha. Poprvé červená čísla.

1967 - 1969

Velmi zajímavé dresy, kde dominovala modrá a bílá. Poprvé se na těchto dresech objevilo číslo hrudi. Záda zdobily nápisy ZPS.

1966 - 1967

Žlutočerná = Litvínov? Nikoliv, i Zlín hrál v této kombinaci. Byly vytvořeny exportně pro značku Svit na zahraniční turnaj.

1969 - 1971

Bílé čisté dresy s elegantními modrými pruhy. I tak reprezentovali na přelomu 60. a 70. let gottwaldovští hokejisté.

1970 - 1973

Minimalistický dres nosili hráči v těžkém období počátku 70. let. O to lépe zde vyniklo červené kapitánské označení.

1973 - 1978

Přesný opak předchozích dresů. Vzor, který kromě Zlína nosila např. i Plzeň, znamenal po mnoha letech návrat šněrování.

1978 - 1980

Tradiční a nenápadné dresy. Přesto byly jednou věcí zvláštní, ačkoliv zde není viditelná. Na zádech se poprvé objevil „Barum“.

1981 - 1982

Počátek 80. let se nesl ve znamení červeného „G“. Důvod byl jednoduchý - byly k dostání jen červené kalhoty a rukavice.

1982 - 1983

Výrazné lampasy a jednoduchý pás na spodní straně vytvořily pěkné a čisté dresy. „G“ se poprvé objevilo v modré barvě.

1985 - 1987

Strojírenské dresy s frézou na hrudi znázorňovaly dlouholetou spolupráci se ZPS. Tyto dresy byly jedinečné, podobné neměl nikdo.

1987 - 1988

V kreativité se pokračovalo i v následujících letech. "G" umístěné do ozubeného kola bylo doplněno o elegantní pás.

1989 - 1990

Dres s „G“ v rytířském erbů od společnosti Puma. V roce 1990 byl na dres přišit první znak berana v historii klubu.

1990 - 1992

Divoká 90. léta se projevila i na drese, který zobrazuje zajímavé vlnobití. Tyto dresy jsou oficiálně první se znakem berana.

1993 - 1995

Legendární hvězdičky se staly symbolem první finálové účasti. Dresy s černým vyšivaným beranem a bílými rohy.

1995 - 1996

Nepodařená sezona, ale krásné dresy. Modrý beran s červenými doplňky a „generálskými“ hvězdičkami na žlutém podkladu.

1997 - 1999

Reklamy poprvé výrazně zasáhly do vzhledu dresu. Tým s názvem HC ZPS Barum Zlín v nich odehrál druhé finále se Vsetínem.

2001 - 2002

Již bez Barumu a ZPS, ale s Continentalem na hrudi. Na dlouhá léta poslední dres s hvězdičkami, beranem i červenými jmenovkami.

2003 - 2004

Jsmo mistři! Tento dres je jedinečný - Hamé, Continental, PSG a RI OKNA - 4 bývalí nebo budoucí titulární partneři.

2005

Jednoduchý dres pro turnaj Super Six, kterého se zúčastnilo HC Hamé. Velké logo klubu již s medvědem a výraznými bílými prvky.

2007 - 2009

Dres jen s drobnými změnami a novým logem, i když v malém zobrazení. Poprvé se na drese objevuje společnost SynotTip.

2009 - 2011

Návrat hvězdiček na dvě sezony s novým názvem - PSG Zlín a výraznou reklamou. Barva dresu byla mírně do okrova.

2011 - 2012

První moderní dres: tradiční žlutomodrá doplněna nově o šedou barvu. Na hrudi srdíčko připomínající Karla Rachůnka.

2012 - 2013

Finálová účast ve vizuálně čistších a jednodušších dresech, který stejně jako předchozí má šedé prvky na rukávech.

2013 - 2014

Podruhé mistři! Poslední dres s šedými doplňky. Na rukávech se nachází 5 žlutých pruhů vystupujících z šedého zakončení.

2014 - 2015

Série dresů, která vzbudila pozornost díky třetí bílé variantě. Povedená žlutá varianta je po vzoru Nashville Predators s drobnými pruhy.

2014 - 2015

Podruhé si Zlín zahraje nadnárodní soutěž, tentokrát Champions League. Dres s velkým klubovým logem a červeným rukávem.

2015 - 2016

Naposledy bílé rukávy. Dres, kde je logo klubu nahrazeno logem projektu „Jedna víra, jeden tým, jeden cíl“ s netradičním vrškem.

2016 - 2017

Úbytek sponzorů dal příležitost ke vzniku čistého dresu s modrým pásem na hrudi a čitelnými čísly na rukávech.

2017 - 2018

Poprvé s novým logem a po více než 15 letech dominantním beranem na hrudi. Dres vizuálně ozvláštěný modrými rameny.

2018 - 2019

Návrat PSG do názvu klubu a tmavší dres s decentními proužky. Vrch dresu je v barevně reverzní variantě. Pod krkem vlajka města Zlín.

Nyní znáte příběh zlínských dresů. Není ještě kompletní, stále jsou zde v počátcích neodhalené dresy, na které nestačí ani novinové články. Archívy klubu SK Baťa byly zničeny v rámci politického boje. Máte staré fotky? Ozvěte se nám!

V příloze magazínu Beran jste obdrželi hlasovací lístek. Můžete zde vybrat 5 nejlepších dresů a odevzdat lístek v prodejních stáncích u vstupu do stadionu nebo kdykoliv na vrátnici klubu. Podle výsledků vyhodnotíme 5 nejoblíbenějších dresů mezi zlínskými fanoušky. K výsledku se pokusíme přihlídnout ve výběru retro dresu při výročním zápase k 90. létům zlínského hokeje.

Ve Zlíně jsme už doma

Ve Zlíně našla druhý domov a zlínské berani se stali jejím oblíbeným týmem. S KARINOU FREIBERGOU jsme si povídali o bydlení ve Zlíně, lásce k hokeji i o jejím manželovi.

Karolína Václavková (rozhovor probíhal v angličtině), foto: archiv Kariny Freibergy

Ralfs ve Zlíně bude pokračovat i následující dvě sezony. Jak se ti ve Zlíně líbí?

To je moc dobrá otázka. Nedávno jsme se s Ralfsem bavili a přemýšleli jsme nad tím, že bychom ve Zlíně rádi nezůstali jen následující dva roky, ale rádi bychom tady zůstali celý hokejový život. Máme to tady moc rádi. (úsměv) Lidé v Česku jsou moc příjemní. Líbí se mi zdejší počasí. Horká léta, ale zimy nejsou tak mrazivé, v Lotyšsku je zima tvrdší. Lotyšsko je náš domov, ale tady to máme moc rádi. Doopravdy jsem sem přišla s úsměvem na tváři.

A bylo pro tebe stěhování do cizí země obtížné?

Mohlo to být trochu obtížné, protože jsem měla malé miminko, ale ne, nebylo to těžké. I proto, že naše země jsou si kulturou blízké. Ale můžu říct, že lidé tady jsou otevřenější a milejší. Když jsem chodila ven s Gretou v kočárku, párkrát se mi stalo, že za mnou někdo přišel a pochválil, jak vypadám, nebo se zeptal na Gretu. V Lotyšsku jsem tohle nezažila, nikdy.

Už jsi zmínila, že se ti ve Zlíně líbí. Jaké byly tvoje první dojmy?

Jé, to bylo vtipné, protože první jsem si pomyslela, kde jsou všechny ty staré budovy!? (smích) A pak mi Ralfs pověděl o Baťovi a výrobě bot tady. Znáš boty od Bati a pamatují si, že jako malá jsem

boty od Bati měla. Celý ten příběh o Baťovi a Zlíně je zajímavý. Do teď jsme nenavštívili muzeum, protože Greta byla moc malá, ale rozhodně to máme v plánu.

Máte ve Zlíně nějaké oblíbená místa?

Moc se nám líbí zlínský park. Rádi chodíme po Jižních Svazích. Na kávu se vždy těším do Kavárny Továrny a z restaurací máme rádi Fit Foodie nebo Restauraci u Johana.

V čem je jiné bydlení ve Zlíně oproti životu v Rize?

Rozdílů není moc. Největší je v tom, že v Rize máme celou naši rodinu a kamarády a tady ve Zlíně jsme jenom my tři.

A máte ve Zlíně kamarády?

Pořád se snažíme seznamovat a dělat si nové kamarády. Máme skvělé sousedy a hodně se vidáme s Ralfsovými spoluhráči a jejich rodinami.

Jak dlouho jste s Ralfsem spolu?

Je to víc než 3 roky. Víím, že to není dlouho, ale za tu dobu jsme se stihli vzít a mít dítě. (úsměv)

Jak jste se poznali?

Bylo to asi před třemi lety během prvních dní po

jeho návratu z Ameriky. Šel s kamarády do restaurace oslavit svůj návrat a já jsem byla ve stejné restauraci se svými kamarády. Přišel za mnou, řekl, že mě viděl a to byla ta chvíle, kdy jsem věděla, to je to pravé. A pak jsme se začali vidat. Zamílovala jsem se do něj opravdu rychle. (usmívá se)

Takže jste si prošli i vztahem na dálku?

Ano. I když jsem za ním v prosinci přijela a strávila tam měsíc. Delší dobu to nešlo. Studovala jsem fyzioterapii. Vrátila jsem se a za další 4 měsíce přijel i Ralfs a do Ameriky už se nevrátil.

Takže jsi fyzioterapeutka?

Ano jsem. Vystudovala jsem to. I když ten poslední rok už jsem byla těhotná a ptala jsem se sama sebe, jestli to zvládnou, protože celý poslední rok jsem chodila na fyzioterapeutickou praxi. Další otazník visel nad tím, jestli se Greta nenarodí dřív, než odpromuju. Ale nakonec jsem to zvládla. Pak se narodila Greta a my jsme se přestěhovali do Zlína.

Jak tě Ralfs požádal o ruku?

Bylo to tam, kde jsme se poznali! (smích) Řekl mi, že musíme jít do té restaurace a mě by nikdy nenapadlo, že mě požádá tam. Takže jsem byla překvapená. Byly tam květiny, růže a svíčky. Byla to romantika.

Nikdy by mě nenapadlo, že Ralfs dokáže být takový romantik. Nevím, proč, i když je moc milý...

Ano, je to jeden z nejhodnějších lidí, které jsem kdy potkala. Má opravdu dobré srdce. Nikdy by nikomu neřekl, ani neudělal, nic špatného. A myslím, že to na něm lidé ocení. Taky je velmi oddaný své práci a má moc rád zlínské fanoušky.

Takže je i dobrý manžel?

Ano, to opravdu je. A je i skvělý táta. Rodičovství máme rozděleno 50:50.

Pamatuješ si, čím tě naposledy překvapil?

V překvapování není moc dobrý, protože přede mnou nedokáže udržet tajemství. (smích) Nepamatuju si, kdy mě naposledy překvapil v dobrém smyslu slova. (smích) Dokáže mě překvapit i nemiile, když třeba něco zapomene.

Máte oblíbené jídlo?

Omlouvám se Čechům, ale miluju italské jídlo. To bych mohla jíst třikrát denně. A Ralfs? Před svatbou padla otázka ohledně jídla a on řekl: „Mám rád všechno jídlo, které Karina uvaří.“ Ale nejraději má těstoviny s tuňákem.

A co česká kuchyně? Chutná vám?

Mně chutnají některá česká jídla, třeba grilovaný hermelín, ale Ralfs českou kuchyni miluje. Nejvíc mu chutná tlačěnka.

Je Greta mamincina nebo tatínkova holčička?

Samozřejmě je to mamincina holčička. Ale já jsem zlý polda a Ralfs ten hodný. Dovoluje jí spoustu věcí, které bych jí nedovolila. Třeba hrát si s mými věcmi, pak jít ven a jíst špinavými rukama. Většinou se snažím udržet nastavená pravidla, ale někdy jsem tak unavená, že je prostě nechám, ať si dělají, co chtějí.

Jak jste strávili prázdniny?

Byli jsme v Lotyšsku a pořád bylo co dělat. Byli jsme na svatbě a taky u moře. Jen ve dvou, tedy bez Greta, kterou hlídala moje máma, jsme byli v Turecku. Je krásné být jen se svým manželem.

Měla jsi ráda hokej i předtím, než jsi potkala Ralfse?

V Lotyšsku je hokej taky něco jako národní sport, ale mě nikdy moc nezajímalo. Změnilo se to, až když jsem poznala Ralfse. Chtěla jsem o hokeji něco vědět, chodila jsem na zápasy. To je to, co bys měla dělat. Podporovat svého manžela nebo přítele, a když tvůj manžel hraje hokej, tu hru prostě miluješ. Všechno kolem hokeje je moc důležité. Teď to miluju, i když občas nerozumím některým drobnostem.

A máš oblíbený tým nebo fandiš týmu, ve kterém právě hraje je Ralfs?

Samozřejmě, že toto (PSG Berani Zlín) je můj oblíbený tým, dokud tady Ralfs hraje! (smích) Bez legrace. Zlín je můj oblíbený tým. A můj druhý neoblíbenější tým je lotyšský národní tým.

DO ZLÍNA SE VRÁTÍM!

Obránce MICHAL JORDÁN začal s hokejem v rodném Zlíně, ale v sedmnácti letech odešel do světa a zatím se nezastavil. Po devíti letech v Americe, kde nakouknul do NHL se rozhodl pro ruskou KHL, kde začne svou třetí sezonu.

Roman Ordelt (Zlínpress), foto: hcamur.ru, Ivo Dostál

Michale, ve Zlíně jsi poprvé obul brusle coby malý kluk. Jaký máš vztah k mateřskému klubu?

Určitě jen skvělý. Začínal jsem s hokejem ve Zlíně a hrál zde až do juniorského věku. Prošel jsem všechny věkové kategorie, výkony v mateřském klubu mě dostaly až do mládežnické reprezentace. Hodně trenérů mně v začátcích pomohlo, za což jím patří velký dík. Jsem rád, že pocházím ze Zlína, kde vyrostla řada velmi dobrých hokejistů.

Vzpomínáš na některého z trenérů, kteří stáli na začátku vaší úspěšné hokejové kariéry?

Nemohu říci konkrétní jméno, od každého trenéra jsem si vzal něco a jsem jim hodně vděčný. Samozřejmě hodně pomohl především otec, chodil na všechny zápasy a jeho rady byly velmi cenné.

Bylo složité odejít v sedmnácti letech do zámoří a prosadit se posléze do nejkvalitnější hokejové

ligy světa?

Samozřejmě to bylo hodně těžké. Dostal jsem na osmnáctky a agent přišel s variantou odchodu do zámoří. Táta této myšlenky příliš nakloněn nebyl, ale v Americe už hráli Tomáš Kudělka, bratři Pšurní, zkrátka jsem věděl, do čeho půjdu. Dopadlo to dobře, rozhodnutí bylo správné a přišel výrazný posun v mé kariéře.

V NHL jsi odehrál 79 zápasů, jak hodnotíte působení v týmu Carolina Hurricanes?

Kdyby mně někdo řekl, že budu hrát NHL, beru to všemi deseti. I jeden zápas lze považovat za úspěch. Nakonec jsem odehrál skoro osmdesát zápasů. Samozřejmě mohlo to dopadnout jinak, mohl jsem setrvat v zámoří déle, ale na druhou stranu to nemuselo vyjít vůbec. Záleží na spoustě okolnostech, jak si sednete s trenérem, zda jste zdravý, navíc spoustu věcí neovlivníte.

Je pro Tebe kapitola s názvem NHL už uzavřeným dílem?

Motivace mě žene stále dopředu a pohání v tom, abych každý den tvrdě makal. Určitě bych si rád opět zahrál v zámoří, nicméně už to není prioritou. Ale pokud se povede sezona a přijde nabídka, určitě bych hodně přemýšlel. Každopádně návrat nezavrhují, ale těžko v tuto chvíli říci, jak se situace vyvine.

Už třetím rokem působíš v nejkvalitnější evropské

lize. Srovnajte úroveň ruské Kontinentální hokejové ligy a kanadsko-americké NHL.

Je to úplně jiný styl hokeje. Velkou roli hraje velikost hřiště. Zatímco v NHL hrajete na malém kluzišti, v Evropě je velká plocha připomínající až letiště, proto je porovnání velmi těžké. Musím říci, že v Rusku jsou hodně kvalitní hráči, kteří odehráli hodně zápasů v NHL a každý rok odchází za velkou louží noví hráči z Evropy nebo z Ruska. Hokej je hodně odlišný, evropský není přímočarý, máte na všechno více času, vzít puk dozadu a počkat až všichni vystřídají. V Americe je hokej přímočarý.

Nejen hokejový život v Rusku přináší určitá specifika. Zvykl sis na zdejší poměry?

Je to jiný svět než Amerika, hodně rozdílný i ve srovnání z Českou republikou, ale věděl jsem do čeho jdu. Mám štěstí na města, Kazaň je na ruské poměry velmi pěkná destinace a rovněž Chabarovsk v ničem nezaostává. Velké město na Dálném východě, má přes šest set obyvatel. Zázemí v klubu je na výborné úrovni v čele s moderní arénou Platinum. Ve městě jsou výborné restaurace a mají tam čerstvé ryby. Společně s rodinou jsme tam velmi spokojeni. Bydlíme zhruba pět minut od haly, syn Miša už chodí na tréninky a všude to máme blízko.

Dalším pozitivem je skutečnost, že jste v Amuru vytvořili v letošní sezoně českou kolonii čítající celkem pět hráčů.

Je to tak, vždy je velké pozitivum, když se sejde v jednom týmu v zahraničí více krajanů (poznám-

ka: Tomáš Zohorna, Jan Kolář, Tomáš Filippi, Libor Kašík). Jedná se o raritu. Věřím, že budeme odvádět velmi dobré výkony a spolupráce s českými hokejisty bude v Chabarovsku pokračovat i v dalších sezonách. Naše manželky se baví mezi sebou, navštěvujeme se a pokud odjedeme na venkovní trip, tráví společně hodně času.

Máš čas sledovat během náročné sezony zlínský hokej v české extralize alespoň na dálku?

Ano, sleduji všechny výsledky a informace. V Kazani jsem měl možnost sledovat zápasy, nyní je to velkým časovým posunem velmi obtížné. Samozřejmě nejvíce informací mám od táty. Ale píš si s Kubou Sedláčkem i s dalšími jsem v kontaktu.

Tvůj otec Aleš pracuje v realizačním týmu extraligového A-týmu Zlína v pozici kustoda. Co na jeho angažmá říkáš?

Kolem hokeje se pohybuje ve Zlíně už hodně dlouho. Předtím dělal kustoda pro mládež a vyplynulo to ze situace. Samozřejmě je rád u hokeje a co mám zpětnou vazbu od kluků, jsou s ním velmi spokojeni. Myslím si, že je to výhra pro obě strany.

Neláká Tě možnost setkat se s tátou v jedné kabině?

Počítám se s tím, že se jednou vrátím do Zlína. Samozřejmě pokud je možnost hrát v zahraničí, zůstanu zatím venku. Těším se až přijdu do mateřského klubu a táta bude úřadovat v kabině. Určitě to není jen sen.

Mám jasnou prioritu

V uplynulé sezoně JAN VÁCLAVEK nastoupil za zlínské áčko, Přerov, Litoměřice a reprezentační U19. Mimo boj o místo ve zlínské sestavě jej v příští sezoně čeká maturita na Obchodní akademii.

Karolína Václavková, foto: Libor Kožík

Jak hodnotíš uplynulou sezonu 2017/18?

Kladně, byla to moje první sezona mezi muži. Začátkem sezony mě trápilo onemocnění a následně mi chvíli trvalo dostat se do týmu Přerova.

Pak se mi naskytla příležitost hrát v Litoměřicích, pod panem Říhou, který mne vedl i v U19, tam jsem dostal hodně prostoru

Premiéru za Zlín jsem zažil v Brně, byl to pro mne zásadní moment. Teď trénuju a doufám v to, že těch extraligových startů připišu mnohem víc.

V Litoměřicích jsi byl poprvé dál od Zlína, jaké bylo bydlení bez rodičů?

Poprvé v životě jsem to měl tak, že jsem řešil jenom hokej a nic jiného. Měli jsme tam perfektní zázemí a zařízené bylo všechno od jídla po praní oblečení. Navíc jsme tam byli celý den s klukama z týmu, kteří byli hrozně fajn a byla s nimi sranda.

Studuješ na Obchodní akademii Tomáše Bati ve Zlíně. Proč právě tato škola?

OA jsem si vybral hlavně proto, že je to jedna z těch lepších škol ve Zlíně. Věděl jsem, že tam chodí hodně holek a se spolužákem Kubou Jenáčkem jsme si řekli, že to není vůbec špatný nápad, navíc když jsme na základce byli sami kluci ve třídě.

A není ženský kolektiv příjemnější než ryze mužské složení kolektivu, které zažíváš každý den několik let?

Oboje má své plusy a mínusy, ale abych pravdu řekl, víc srandy jsem si užil asi na základní škole. (smích) Ale oboje je příjemná společnost.

Střední škola je spojená se spoustou školních akcí. Nemrzí tě, že jsi o ně kvůli hokeji přišel?

Kdyby byl třeba ples, rád zajdu, ale když je trénink nebo cokoli spojeného s hokejem, tak vůbec nelituju, že jsem se takových školních akcí neúčastnil, protože mám jasnou prioritu.

Jak jde skloubit škola s hokejem?

To je hodně individuální. Každý to má jinak, má jiné podmínky ve škole. Na škole mi vyšli velmi vstřícní snad vždycky. Většina učitelů mi tam ještě fandí.

V září jsi měl maturovat, ale nakonec ses rozhodl jinak. Co tě vedlo k tomuto rozhodnutí?

Chtěl jsem se připravit na sezonu a nechtěl jsem kvůli škole teď v létě ulevit ani jeden trénink, spíš jsem chtěl tréninky přidávat. Vložil jsem všechno do letní přípravy.

Kam míříš, co se školy týče?

Nyní je můj jediný cíl udělat maturitu. A když se podaří podat přihlášku na vysokou, bylo by to super. Ale na to netlačím.

Jsi mladý nadějný hokejista. Určitě jsi mezi dívkami oblíbený. Má nějaká slečna v současné době šanci?

V současné době žádný fanyнка šanci nemá, protože mám přítelkyni už dva a tři čtvrtě roku. A jsem spokojený.

Prozradíš nám, kam se mladí hokejisté chodí nejčastěji pobavit? A jak trávíš svůj volný čas?

Rád si zajdu na tenis. V létě se nebráním nějaké grilovačce. Ale já osobně nejsem moc diskotekový typ. Já jdu většinou domů spát.

TANKOVNA

Moskva

Otevřeno od 12. září

TANKOVNA ZLÍN

NOVÁ PIVNICE V CENTRU MĚSTA

I Zlíňané si již mohou vychutnávat pivo z tanku, pivní speciály a pivní speciality bez složitých názvů na jednom místě v příjemném prostředí přímo v centru města. Otevírá se nová Tankovna, první stylová provozovna svého druhu ve Zlíně.

Milovníkům piva se skýtá opravdu pestrý výběr mnoha druhů pív. Přijdou si na své i při výběru z nabídky mnoha ležáků nebo pivních speciálů z produkce vybraných minipivovarů, jenž se tu budou měnit dle sezóny a aktuální nabídky pivovarů. Hlavní hvězdou z pivních speciálů bude pivo z tanku. Nebudou chybět ani degustační porce jednotlivých speciálů i s malým občerstvením.

Kuchaři si připravili jednoduché, čerstvé pokrmy k pivu bez složitých názvů, které budou součástí stálého jídelního lístku. Ten obohatí také nabídka sezónních či víkendových menu. „Přímo denní menu nenabízíme, otevřeno u nás bude od 14 hodin, o víkendech od 15 hodin. Hosté se u nás mohou občerstvit do 17. hodiny nabídkou studených pokrmů a teplá jídla si pak mohou přijít vychutnat od 17. až do 24. hodiny (v neděli do 23 hodin),“ představují ojedinělý koncept pivnice její provozovatelé.

Bezespornu každého návštěvníka Tankovny zaujme surový a originální design prostoru pivnice, který jemně ctí baťovskou architekturu. Interiér v šedé barvě s lesklou mědí nenechá nikoho na pochybách, že v Tankovně je vše podřízeno silnému zážitku bez kompromisů.

Můžete se těšit na:

- ▶ čerstvé pivo z tanku
- ▶ nabídka piv z menších pivovarů
- ▶ degustace piva
- ▶ pivní speciality bez složitých názvů

PSG[®]

